

Mænd, og navnlig en Overformynder, for Tab, som de havde lidt. Men dernæst er der ogsaa en anden Betragtning, som her gjør sig gjældende. Det er en Ubillighed, mine Herrer, at forlange af de Umhyndige, ikke blot af dem, hvis Midler for Fremtiden komme ind under Overformynderibestyrelsen, men ogsaa af dem, hvis Midler nu allerede ere der, at de skulle bidrage til at danne en Reservecfond og til Afholdelse af Administrationsudgifter ved det nye Overformynderi ved Erlæggelsen af 2 p. af hver Rd. Rente, naar man ikke til Gjengæld vil give dem den Sikkerhed, som skal opnaaes for de Umhyndige gennem den nye Ordning. Det ærede Medlem fra Thyen (N. Andersen) — jeg husker ikke Valgkretsens Navn — bemærkede forleden Dag ligeoverfor mig, der havde talt om den uheldige Side ved den nye Ordning, at Administrationen blev dyrere for de Umhyndige, at man i den Henseende ikke maatte tage det saa nøie med, at de Umhyndige kom til at betale Noget for Besørgelsen af deres Affairer, thi de vandt til Gjengæld en Sikkerhed, og at den Betaling, som skulde erlægges efter § 4, snarere maatte ansees som en Assurancepræmie, naar man ikke assurerer? Hvorledes kan man forsvare at sige, at de Umhyndige, hvis Midler allerede nu staae i Overformynderiet, fremdeles skulle staae deres egen Risiko, men ikke destomindre forlange, at de skulle betale for en Garanti, man ikke yder dem? Vil man have, at de skulle betale til det nye Overformynderi paa samme Maade som de nye Umhyndige, der komme ind under Overformynderiet, maa man sandelig ogsaa lade dem nyde godt af den større Sikkerhed, som skal vindes ved det nye Overformynderi. Dernæst for det Tredie, hvad Risiko troer man egentlig der er ved det Forslag, som er stillet under Nr. 7 i Forbindelse med det under Nr. 8? Troer man virkelig, at der fra de nuværende Overformynderiers Side er vilst nogen stor Betfindighed ved Anbringelsen af Umhyndiges Midler? Den Lovgivning, som gjælder med

Hensyn til Anbringelsen af Umhyndiges Midler, kan ganske vist i mange Henseende trænge til Eftersyn, og man kan vel i det Hele taget trænge til en ny Lovgivning derom, men jeg troer nok, at jeg tør paastaae, at selv saaledes som den nu er, vil der vistnok være meget saa Tilfælde, hvor der kan være nogen Grund til at nære alvorlig Frygt for, at de Pantestikkerheder, som havees for Umhyndiges Midler, skulde lade noget Sædeles tilbage at ønske. Jeg troer derfor, at Forslagene Nr. 7 og 8 ikke praktisk vilde give nogen Grund til Frygt hverken for den nye Reservecfond eller eventuelt med Hensyn til Statskassens secundaire Garanti. Jeg skal dertil sige, at det forstaaer sig af sig selv, at Bestyrelsen af det nye Overformynderi jo baade kan og bør have sin Opmærksomhed henvendt paa Sikkerheden af de Panter, som ere givne for Ublaar af de gamle Overformynderier, og at der, forsaavidt det skulde vise sig, at den Sikkerhed, som disse Panter give, lader Noget tilbage at ønske, vil være Opfordring for det nye Overformynderies Bestyrelse til at søge denne Pantestikkerhed afløst af en bedre ved efterhaanden at opsigge Obligationerne. Det forekommer mig altsaa, at det, der er bragt i Forslag ved Forslagene under Nr. 7 og 8, paa samme Tid, som det ikke praktisk er forbundet med nogen Risiko af Vethydning, maa siges at være baade naturligt og stemmende med Grundtanken i det hele Lovforslag, og derhos billigt, ja retfærdigt. — Hvad Forslaget under Nr. 14 angaaer, var det kun den ærede Justitsminister, der udtalte sig derimod, og hans Grund dertil var væsentligt den, at der ved Vedtagelsen af Forslaget vilde komme Uoverensstemmelse mellem § 1 og § 4, forsaavidt som det nemlig for Kjøbenhavns Overformynderies Vedkommende siges, at det ved Lov skal bestemmes, hvorvidt der kan og skal foregaae Forandringer med Hensyn til de paagjældende Afgifter. Harmonien maatte da efter hans Mening kræve, at man ogsaa henviser Afgjørelsen af dette Spørgsmaal for det nye Overformynderies Vedkommende til